

ת"פ 56634/08/17 - מדינת ישראל נגד מוריס מימון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 56634-08-17 מדינת ישראל נ' מימון
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוריס מימון

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

תיאור העובדות הוא כי ביום 11.1.17, בסמוך לשעה 13.00, עסק פקח תנועה ברישום דו"ח חנייה לרכב השייך לאחרת. הנאשם הגיע למקום והפריע לפקח בעבודתו, בכך שניסה להניא אותו מרישום הדו"ח. בתגובה אמר הפקח לנאשם לא להתערב בעבודתו. הנאשם חטף מידי את פנקס הדו"חות וקרע אותו, נטל מידי הפקח את המסופון, זרק אותו על הקרקע וגרם לשבירתו. מיד לאחר מכן, אחז בידיו בצווארו של הפקח ושרט אותו באזור הפנים והצוואר, כך שנגרמו לו שריטות וסימנים אדומים. לאחר מכן, אחז הנאשם בכיסא והרים אותו לכיוון הפקח, אז הפקח שלף גז פלפל וריסס לכיוון פניו. בעקבות מעשי הנאשם הזעיק הפקח כוחות משטרה והנאשם עוכב לתחנה. כעבור מספר דקות, בהיותו בתחנה, ולאחר שחלפה השפעת גז הפלפל, דחף הנאשם בידיו את השוטר ארנס בכוח אחורנית, ואמר לו כי יזיין אותו ויתפור לו תיק. הנאשם נעצר ונאזק. לאחר מכן, הנאשם בעט בכוח באמצעות רגליו בארון שבתחנה.

הנאשם כפר וטען כי הפקח תקף אותו וריסס עליו גז פלפל, כך שנגרמו לו חבלות.

ראיות התביעה

השוטר גבי ארנס העיד כי נתקבלה קריאה בנקודת השיטור העירוני, לפיה הותקף הפקח העירוני קורקוס, לפיכך יצא למקום. כשהגיע ראה את הפקח נסער, וכן ראה חבלה בצווארו. הפקח מסר כי הנאשם קרע את פנקס הדו"חות שלו. הנאשם היה עם עיניים עצומות, לאחר שהותז עליו גז פלפל. ארנס לקח את הנאשם לתחנה, ואפשר לו לשטוף פניו. כעבור כ-20 דקות, הנאשם פקח את עיניו והחל להשתולל, דחף את ארנס בחוזקה לאחור, משך את האזיקים בחזקה, והיה צורך לכבול אותו תוך שימוש בכוח. הנאשם בעט בארונות ואיים "אני אזיין אותך". ארנס אישר כי היתה לו היכרות מוקדמת עם הנאשם, כמי שמרבה להתעמת עם אחרים, לרבות שוטרים. הוגש דו"ח פעולה שרשם (ת/6), וכן דו"ח מעצר הנאשם, בו נרשם כי תגובתו למעצר היתה: "אני יזיין אותך" (ת/1).

הפקח אברהם קורקוס העיד כי בעת שרשם דו"ח לאשה אחרת, התנפל עליו הנאשם בשאלות "למה אתה נותן לה דו"ח", נטל את המסופון ושבר אותו על הרצפה, לקח את הדו"ח וקרע אותו, וכן נטל את פנקס הדו"חות וקרע אותו. כשניסה קורקוס להרים את המסופון, הנאשם התעמת עמו, ניסה לבעוט שוב במסופון, דחף וחנק אותו. כמו כן, הרים הנאשם כיסא שעמד בקרבת מקום, לכיוונו, מעל ראשו. בשלב זה חש מאוים, והתיז על הנאשם גז פלפל ובעקבות זאת, הנאשם נפל, וייתכן שנחבל. קורקוס העיד כי הנאשם תקף אותו ולא ידע האם באמצעות ידיו או בעזרת הכיסא, והוא חש כאבים בפרצוף, ושריטות ליד האף, בעין, ובגרון. הוגש דיסק המתעד את חבלותיו (ת/2). קורקוס שלל מכל וכל את האפשרות לכך שהוא זה שתקף את הנאשם. בחקירה הנגדית אישר כי יש לו היכרות עם הנאשם ממקרה קודם שבו נהג באלימות וגם אז עירב את המשטרה. מעדותו עלה כי הנאשם מוכר לו כ"בעייתי" שחיפש דרך להתחכך, אך הוא עמד על כך שמעולם לא התעמת עמו מיזמתו, אלא ביצע את תפקידו. בסיום עדותו נשאל על העובדה שלא נמצאו עדי ראיה, והשיב כי היו הרבה שראו את ההתרחשות, אך לא רצו להעיד. כמו כן, הוסיף כי הנאשם גם איים עליו שישבור את המסופון, ויהרוג אותו.

השוטרת אסתר לוי העידה כי הגיעה למקום האירוע יחד עם השוטרים האחרים, וראתה סימנים על הפקח. לאחר מכן, שבה לתחנה בניידת, ושם ראתה כי הנאשם התלהם, צעק, ואיים על ארנס: "אני אזיין אותך אני אפתח לך תיק". הוגש מזכר שרשמה (ת/5).

פקחית השיטור העירוני ספיר חנאי העידה כי הגיעה למקום האירוע עם השוטרים, לפי קריאת קורקוס. בהגיעם, ראתה עליו אדמומית בגרון. העדה לא זכרה פרטים רבים, אך זכרה שהנאשם תקף בתחנה את ארנס ואיים עליו שיפתח לו תיק. הוגש זיכרון דברים שרשמה (ת/4), ובו תיארה כי פגשה את קורקוס שמסר כי הנאשם תקף אותו, חטף את הדו"חות ושבר את המסופון. כמו כן, ראתה עליו אדמומית בגרון. בהמשך ראתה כי הנאשם התפרע, בעט בארונות ודחף את ארנס.

השוטר בוריס בוטקו זומן לעדות כיוון שב"כ הנאשם עמד על כך, למרות שלשיטת התביעה שמו שורבב בטעות לכתב האישום ואין לא זיקה לאירוע. בוטקו נשאל אודות אירוע אחר שבו עיכב את הנאשם כדרוש לחקירה, ואז הנאשם התפרע עד שהופעל נגדו טייזר (ת/3).

השוטר ליאור בבג'ני העיד כי לאחר קרות האירוע נושא האישום, הוא נתבקש לאתר ברחוב מצלמות אבטחה, ובתוך כך תשאל כמה בעלי חנויות בקרבת מקום, שראו את ההתרחשות אך לא היו מעוניינים למסור עדות. בנוסף, העיד כי

אותר בעל עסק אחד שאישר כי יש לו מצלמות אבטחה שייתכן שתיעדו את האירוע, וסיכם עמו כי למחרת יגיע מישהו מטעם המשטרה כדי ליטול משם דיסק. בבג'ני לא ידע לומר האם בסופו של עניין נלקח הדיסק על ידי החוקרים, אם לאו. הוגש דו"ח פעולה שרשם (ת/7).

מעין מולקנדוב העידה כי בעת האירוע היתה שוטרת בשירות חובה. כיוון שלא היתה לה הרשאה למערכת פל"א של המשטרה, נרשם עבורה זיכרון דברים באמצעות השוטרת ענבל אגמון. מולקנדוב העידה כי נתבקשה להגיע למקום האירוע ולברר שמא היו עדי ראייה לאירוע. לפי עדותה, האנשים שפגשה לא היו מעוניינים למסור פרטים כלשהם, ולא רצו להתערב. בנוסף, בדקה מצלמות אבטחה באחת החנויות ברחוב ומצאה כי המצלמה לא היתה מכוונת לרחוב, כך שהאירוע לא צולם.

השוטרת ענבל אגמון העידה כי ביצעה פעולות חקירה שונות במטרה לאתר עדי ראייה נוספים, ללא הצלחה. בעניין זה הוגשו מזכרים שכתבה (ת/8-12).

הודעות הנאשם. בהודעה הראשונה מיום האירוע (ת/13), מסר כי ישב והסתכל על התנועה, עת הגיע הפקח קורקוס. לדבריו, אמר לפקח "אתה עושה עבודתך נאמנה" ובתגובה הפקח אמר לו "מה אכפת לך", תפס בידו, נתן לו מכה בגרון, העיף עליו את אחד המכשירים וגרם לו נפוחות ביד. כשקם "עליו", ריסס אותו הפקח בגז פלפל ואז עזב אותו ועמד לחכות לגורמי המשטרה. הנאשם טען כי ניתן לשאול את בעלי העסקים במקום ואלה יאשרו כי לא תקף את הפקח. לדבריו, קורקוס קרע את פנקס הדו"חות והשליך עליו את המסופון. בעניין החבלות על צווארו של קורקוס, טען כי תפסו אותו אנשים זרים, וכי קורקוס חנק אותו. הנאשם הכחיש שתקף את השוטר בתחנה, והשתולל. בהודעה השנייה מיום 14.7.17 (ת/14) נחקר בעניין תקיפת השוטר ארנס בתחנת המשטרה, והכחיש שתקף או איים.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. לפי עדותו, ביום האירוע ישב במקום, וראה שהגיע קורקוס, שהיה עצבני ורב עם אנשים. לטענתו, מיד גרר אותו קורקוס, זרק את מכשיר המסופון, ריסס עליו גז מדמיע, וכל זה ללא כל הסבר, ומבלי שהנאשם רב אתו. בסופו של דבר, לטענתו שכב על הרצפה עד שהגיעו השוטרים ואמבולנס. הנאשם הכחיש שהרים כיסא, או תקף את קורקוס, והחבלות נגרמו לאחרון כתוצאה מכך שאחרים התערבו והפרידו, כדי שקורקוס לא יפגע בו יותר. בעניין ההתרחשות בתחנת המשטרה, טען כי אינו זוכר כלום, הוא מתבלבל כיוון שנפגע בפיגוע בשנת 2000.

מטעם הנאשם הוגש מסמך רפואי לפיו נבדק בבית החולים אסף הרופא למחרת האירוע, ונמצאו סימן חבלה בפניו, ורגישות והגבלה בתנועת הזרוע (נ/1).

הכרעה

עבירת התקיפה כלפי הפקח הוכחה מעבר לכל ספק סביר. בעניין זה נשמעה עדותו המהימנה של קורקוס עצמו, והיא נתמכת בתמונות של חבלותיו, ובדו"חות השוטרים. בנוסף, תועד המסופון ששבר הנאשם. טענת הנאשם לפיה הפקח הופיע במקום ומיד תקף אותו, אינה מתקבלת על הדעת. באותו אופן, אין זה מתקבל על הדעת כי הפקח קרע את פנקס הדו"חות ושבר את המסופון של עצמו בזדון, רק לצורך הפללת הנאשם.

הנאשם טען כי היה רגוע לחלוטין, ואילו הפקח הגיע למקום כשהוא עצבני. ואולם, על פי עדויות השוטרים והפקחים, הנאשם הוא שהיה נסער ופרוע, והוא המשיך בהתפרעותו גם בתחנת המשטרה.

אין מחלוקת על כך שהפקח הוא שהזעיק את המשטרה. אילו היה הוא זה שפתח באלימות, לא סביר שהיה ממחר להזעיק את המשטרה.

הנאשם טען בעדותו כי אחרים הם שתקפו את הפקח, ואולם לגרסה זו לא נמצאו כל תימוכין, והיא מנוגדת לכל העדויות מטעם התביעה.

עבירות ההפרעה והתקיפה כלפי השוטרים הוכחו אף הן מעבר לכל ספק סביר, שכן נשמעו לגביהן עדויות של כמה שוטרים שנכחו, וראו את השתוללות הנאשם ואת דחיפת השוטר ארנס. למול עדויותיהם המתיישבות זו עם זו, עומדת עדות הנאשם לבדה, ואינה משכנעת. הנאשם הכחיש מכל וכל שנהג בפראות ואלימות, אך מצד שני העיד כי אינו זוכר את ההתרחשויות לאחר שרוסס בגז פלפל, ומכאן שאינו זוכר את שאירע בתחנת המשטרה כלל (עמ' 41 ש' 16).

אציין כי שוכנעתי שהנאשם עצמו נחבל באירוע, אך בשום אופן לא הוכח כי הדבר נגרם באשמת השוטרים או הפקח. להיפך, כעולה ממכלול העדויות, נראה יותר שהנאשם נחבל כתוצאה מהתנהגותו הפרועה, שאת חלקה כלל אינו זוכר.

הנאשם הקדיש מאמץ רב לחקירת העדים אודות התנהלות החקירה, במטרה להוכיח כי אירעו מחדלי חקירה. ואולם, דעתי היא כי המשטרה פעלה בשקידה רבה לחקירת המקרה, וביצעה ניסיונות אף מעבר לסביר והמקובל, לאתר עדים, או מצלמות אבטחה שיסייעו לרדת לחקר האמת. הקושי באיתור עדי ראיה שיסכימו למסור עדות אודות האירוע מתועד היטב במזכרים, ומשקף את הרתיעה של תושבי הרחוב מלערב עצמם בפרשה זו, מטעמיהם. בכל מקרה, אין בפעולות שלא בוצעו כדי לפגום בראיות שנאספו, ואשר מבססות את האמור בכתב האישום.

לאור כל האמור, אני קובעת כי הוכחו שלוש העבירות הראשונות שבכתב האישום.

בשונה מכך, לא שוכנעתי כי מעשי הנאשם עלו לכדי עבירת **איומים**, כפי שאבהיר.

בנוגע לאמירה הראשונה המיוחסת באישום, שעניינה כי הנאשם "יזיין" את השוטר, פסיקת בתי המשפט התייחסה פעמים רבות למשמעותו של הביטוי הגס "אני אזיין אותך" (ולמהדרין: יזיין אותך). נפסק כי במקרים חמורים ביטוי זה אמנם

אוצר בתוכו עבירה פלילית (רע"פ 5498/10 פלוני נ' מד"י (6.4.11); ת"פ 32239-04-10 מד"י נ' רייז (10.7.12); רע"פ 6268/12 שחורי נ' מד"י (4.9.12)), אך לצד זה נקבע לא פעם כי המדובר באמירה בעידנא דריתחא, שיש בה גידוף מכוער ולא איום (ת"פ 464-03-10 מד"י נ' גופשטיין (10.4.16); ת"פ 8986-08 מד"י נ' שרעבי (6.7.11); ת"פ מד"י נ' כראדי (17.8.15); ת"פ 6918-08-11 מד"י נ' אלקשחר (5.11.12)). נקבע כי ביטוי זה הרווח למרבה הצער, הפך לסלנג יומיומי (ת"פ 5408-11-09 מד"י נ' עזרן (30.10.12); ת"פ 51991-05-14 מד"י נ' רסקין (23.1.17); ת"פ 18999-01-17 מד"י נ' סעדי (28.11.17)). לדעתי, בנסיבות המקרה דנן, קשה להשתכנע כי דברי הנאשם, גם אם אמר לשוטר כי "יזיין אותו" היוו איום של ממש, וקשה להניח ששוטר סביר היה רואה בהם איום המטיל מורא. יש לזכור כי הדברים נאמרו בתוך תחנת המשטרה, בנוכחות שוטרים רבים, ולאחר שהנאשם רוסס בגז פלפל, מה שגרם לו להיות נסער ביותר. על פי התרשמותי מן הנאשם, נראה יותר שזו היתה דרכו הספונטנית לבטא את כעסו ותסכולו, ולא דווקא מתוך כוונה לאיים. בנסיבות אלה, אני רואה את דברי הנאשם כהבעת מחאה וכעס, בעידנא דריתחא.

לעניין האמירה השנייה המיוחסת באישום, כי הנאשם "יתפור תיק" לשוטר, קיימת אי בהירות שכן בעוד שעל פי האישום לשון האיום היתה "לתפור" לארנס תיק, הרי על פי עדויות כמה מן השוטרים והפקחים, הנאשם אמר ש"יפתח לו תיק", וזוהי אמירה מתונה הרבה יותר, שספק רב אם יש בה כדי לגבש עבירה פלילית. כבר נקבע על ידי בית המשפט העליון כי פתיחה בהליכים כדין, אינה מהווה איום (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (6.9.89)). ברוח זו, נפסק כי איום על שוטר בהגשת תלונה למח"ש, אינו מהווה עבירה (ע"פ 856/01 סער נ' מד"י (31.10.01)); איום הנאשם על מאבטחת בבית ספר כי יביא לפיטוריה, אינו מהווה עבירה, כיוון שהמדובר באיום לממש זכות הנתונה לאזרח (ת"פ 370/05 מד"י נ' שאול (28.3.07)); איום על מתנדבי המשטרה "שרמוטות אני אזיין אתכם, עכשיו אני מזיין בלשים בבית המשפט וגם אתכם אני אזיין" הוא איום בנקיטת הליכים משפטיים, שאינו מהווה עבירה (ת"פ 1292/08 מד"י נ' גופמן (4.7.12)); איום על קצין משמר בתי המשפט: "אני אראה לך מה זה, אני מקווה שהרווחת הרבה כסף אתה לא יודע עם מי התעסקת", אינו מגבש עבירת איום (ת"פ 23236-11-10 מד"י נ' כוכבי (5.1.15)), וכו'. בנסיבות הללו, ושעה שנוטר ספק שמא הנאשם רק הזהיר את השוטר כי יפתח לו תיק, אני סבורה כי אין בכך כדי לגבש עבירת איומים, שכן בסופו של דבר ייתכן שדבריו נועדו להזהיר את השוטרים והפקחים, כי בכוונתו למצות את זכויותיו החוקיות.

סיכום של דבר

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את כל העבירות, פרט לעבירת האיומים.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירה של איומים.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של תקיפת עובד הציבור, תקיפת שוטר, והפרעה לשוטר.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ט, 03 דצמבר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 5

